

«ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΗΜΕΡΑ ΚΑΙ ΛΑΜΠΡΥΝΘΩΜΕΝ ΤΗ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙ»

ΛΑΜΠΡΟΥ Κ. ΣΚΟΝΤΖΟΥ Θεολόγου - καθηγητού

«Πάσχα το τερπνόν΄ Πάσχα Κυρίου Πάσχα΄ Πάσχα πανσεβάσμιον ημίν ανέτειλε». Με αυτούς τους υπέροχους και πανηγυρικούς στίχους ο θεσπέσιος υμνογράφος της Αναστάσεως αναγγέλλει στους πιστούς την έλευση της πλέον λαμπρής και ευφρόσυνης εορτής της Εκκλησίας μας. Σύμπας ο άγιος λαός του Θεού, ο **«ευσεβής και φιλόθεος»**, όπως τον αποκαλεί ο ιερός Χρυσόστομος, **«εν ενί στόματι και μια καρδία»**, με δάκρυα χαράς στα μάτια, υμνεί τον Αναστάντα εκ νεκρών και νικητή του θανάτου, Κύριο Ιησού Χριστό. Με αισθήματα βαθύτατης συγκίνησης και απέραντης αγαλλίασης κατακλύζει τους λαμπροστόλιστους και ολόφωτους ναούς για να εορτάσει τη Θεία Έγερση και να απολαύσει τον ανείπωτο πλούτο της χρηστότητας του Κυρίου. Σπεύδει για να εορτάσει τον πιο σπουδαίο θρίαμβο, την πιο μεγάλη και απεριγράπτη νίκη της ανθρώπινης ιστορίας: Τον θάνατο του θανάτου μας!

Ύστερα από μια μακρά πνευματική και σωματική άσκηση και πορεία, κατά την οποία γίναμε κοινωνοί των σωτηριωδών Παθημάτων του Κυρίου και Λυτρωτή μας Χριστού. Ύστερα από μια οντολογική μετοχή **«εις τον θάνατον αυτού»** (Ρωμ.6,4) προσερχόμεθα **«λαμπαδηφόροι, τω προϊόντι Χριστώ εκ του μνήματος»** για να **«συνεορτάσωμεν ταις φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεού το σωτήριον»**. Αφήνουμε πια την κατήφεια και την κατάνυξη της αγίας Εβδομάδος των Παθών και σπεύδουμε **«αγαλλομένω ποδί»** να συμμετάσχουμε της άφατης πασχαλινής πανδαισίας, να λαμπρυνθούμε και να πανηγυρίσουμε, να απολαύσουμε υπερβαλλόντως **«του συμποσίου της πίστεως»**.

Πάσχα σημαίνει διάβαση, λύτρωση, σωτηρία. Όπως ο παλαιός λαός του Θεού, ο Ισραήλ, σώθηκε, χάρις στη θαυμαστή βοήθεια του Θεού, από την φαραωνική τυραννία, έτσι και ο νέος λαός του Θεού, οι πιστοί από όλες τις φυλές του κόσμου, σώθηκαν από τη νοητή φαραωνική τυραννία της αμαρτίας και πέρασαν στην εν Χριστώ πραγματική ελευθερία της χάριτος του Θεού. Το ιουδαϊκό Πάσχα υπήρξε τύπος του χριστιανικού Πάσχα. Εκείνο υπήρξε μια στενή εθνική και συνάμα θρησκευτική εορτή, ανάμνηση ενός εθνικοαπελευθερωτικού γεγονότος, ενός μικρού λαού. Το χριστιανικό Πάσχα είναι ο λαμπρότατος εορτασμός της πανανθρώπινης απελευθέρωσης από τον πιο τυραννικό και ανίκητο δυνάστη, τον άρχοντα του κόσμου τούτου, διάβολο και τον πικρό και αναπόφευκτο θάνατο.

Ο Κύριος Ιησούς Χριστός δέχτηκε να γίνει ο Ίδιος, με τη θέλησή Του, απολυτρωτική θυσία. Να γίνει ο νοητός **«ενιαύσιος αμνός»**, το **«άμωμο ιερείο»** του νέου Πάσχα, προκειμένου να νικηθεί ο νοητός Φαραώ, ο διάβολος, να καταργηθεί το κράτος του θανάτου και να γίνει η καταλλαγή του ανθρωπίνου γένους με το Θεό (Εφ.2,13). Δι' αυτής της υπερτάτης θυσίας **«εκ της φθοράς το ημέτερον γένος ανακληθέν προς αιωνίαν ζωήν μεταβέβηκεν»**.

Η λαμπροφόρος Ανάσταση του Κυρίου υπήρξε νομοτελειακή, αυτό που δε μπορούσε να προβλέψει ο παμφάγος Άδης, προσωποποιημένος στο έχθιστο πρόσωπο του Σατανά. Η πηγή της ζωής, η όντως ζωή, καθ' ότι **«εν αυτό ζωή ην»** (Ιωάν.1,4) ήταν αδύνατο να κρατηθεί δέσμια των αιωνίων νοητών δεσμών του Άδη. Έτσι η ψυχή του Κυρίου **«σπαράττουσα άμφω γαρ δεσμούς του θανάτου και Άδου»**, και αφού ενώθηκε ξανά με το άχραντο σώμα Του, ανέστη θριαμβευτικά. Ο απόστολος Παύλος διακηρύσσει πανηγυρικά: **«Χριστός εγερθείς εκ νεκρών, ουκέτι αποθνήσκει, θάνατος αυτού ουκέτι κυριεύει»** (Ρωμ.6,9). **«Σήμερον ο Κύριός μας Χριστός έσπασε τις χάλκινες πύλες και εξηφάνισε και αυτόν τον θάνατον»** τονίζει ο ιερός Χρυσόστομος. Και συνεχίζει: **«Διατί όμως λέγω τον θάνατον; Και αυτό το**

όνομά του ακόμη άλλαξε. Δεν ονομάζεται πλέον θάνατος, αλλά κοίμησις και ύπνος»!

Οι σωτήριες δωρεές που απορρέουν από την Ανάσταση του Κυρίου είναι ανεξάντλητες. Η Θεία Έγερση είναι η ακένωτη πηγή των δωρεών και των ευλογιών του Θεού. Σύμφωνα με τον απόστολο Παύλο, το γεγονός της Αναστάσεως αποτελεί την πεμπτούσια ολοκλήρου του χριστιανικού οικοδομήματος. Στην αντίθετη περίπτωση «**ει δε Χριστός ουκ εγήγερται, κενόν άρα το κήρυγμα ημών, κενή δε και η πίστις υμών. Ευρισκόμεθα δε και ψευδομάρτυρες του Θεού, ότι εμαρτυρήσαμεν κατά του Θεού ότι ήγειρε τον Χριστόν, ον ουκ ήγειρεν, είτερ άρα νεκροί ουκ εγείρονται' ει γαρ νεκροί ουκ εγείρονται, ουδέ Χριστός εγήγερται. Ει δε Χριστός ουκ εγήγερται, ματαία η πίστις υμών' ότι εστέ εν ταις αμαρτίαις υμών. Άρα και οι κοιμηθέντες εν Χριστώ απώλοντο. Ει εν τη ζωή ταύτη ηλικιότες εσμέν εν Χριστώ μόνον, ελεινότεροι πάντων ανθρώπων εσμέν**» (Α΄ Κορ. 15,15-19). Με άλλα λόγια Χριστιανισμός, χωρίς το θεμέλιο της πίστεως στην Ανάσταση του Χριστού, είναι όχι μόνον ανωφελής στην ανθρωπότητα, αλλά ακόμη και επιζήμιος! Η σχολαστική και ορθολογιστική θεώρηση της χριστιανικής πίστεως στην Ανάσταση οδηγεί σε τραγικά αδιέξοδα, απογυμνώνει τον Χριστιανισμό από την απολυτρωτική του δύναμη και τον υποβιβάζει και εξισώνει με τις άλλες θρησκείες του κόσμου, οι οποίες ικανοποιούν μόνο το «θρησκευτικό συναίσθημα» των οπαδών τους. Οικτρή απόδειξη όλων αυτών όλα τα τραγικά αδιέξοδα του δυτικού νοησιαρχικού ανθρώπου, τα οποία οφείλονται κατά κύριο λόγο στην άρνηση της Αναστάσεως και εν γένει στην απόρριψη της εν Χριστώ απολυτρώσεως.

Εμείς οι ορθόδοξοι πιστοί, ακολουθώντας την βιβλική και αγιοπατερική θεολογία και παράδοση, στηρίζουμε την πίστη μας στο ασάλευτο βάθρο της Αναστάσεως του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Έχουμε ως εφελτήριο στη ζωή μας την ελπιδοφόρα αρχή: «**Νυνί δε Χριστός εγήγερται εκ νεκρών, απ αρχή των κεκοιμημένων εγένετο ... εν τω Χριστώ πάντες ζωοποιηθήσονται**» (Α΄ κορ. 15,20,22). Ολόκληρη η βιωτή μας κινείται γύρω από το νοητό άξονα της Αναστάσεως. Η γέννησή μας, ο τρόπος της ζωής μας, η νοοτροπία μας, η λατρεία μας, ακόμα και θανά μας, που για μας είναι προσωρινή κοίμηση, προσδιορίζονται και επηρεάζονται άμεσα από το γεγονός της Αναστάσεως του Κυρίου και τη μελλοντική εν Χριστώ προσωπική μας ανάσταση. Έτσι τίποτε πια δε μας φοβίζει, αφού νικήθηκε ο θάνατος, ο μεγαλύτερος εχθρός μας. Όλα τα άλλα εμπόδια και οι δυσκολίες της ζωής μας προσπερνιούνται με αίσθημα αισιοδοξίας. Η απελπισία και η κατήφεια είναι ίδιον των απίστων, αυτών που δεν έχουν ελπίδα αναστάσεως, όλων εκείνων που αρνούνται την Ανάσταση του Λυτρωτή μας και φορτωμένοι εωσφορικό εσμό, περιχαρακώνονται στην υποκειμενική τους διανοητική αυτάρκεια.

Για όλους αυτούς τους λόγους σκιρτούμε από χαρά και ουράνια αγαλλίαση την αγία ημέρα της Εγέρσεως του Λυτρωτή μας Χριστού. Εορτάζουμε και δοξάζουμε την πανένδοξη Ανάσταση του Κυρίου μας και πανηγυρίζουμε προκαταβολικά για τη δική μας μελλοντική ανάσταση και την είσοδό μας στην ατέρμονη Βασιλεία του Θεού. Ομολογούμε, με τον πιο δυναμικό τρόπο, την πίστη μας στον μοναδικό Σωτήρα και Λυτρωτή μας Αναστάντα Κύριο και διαλαλούμε το μήνυμα της Αναστάσεως, για να φτάσει σε κάθε ανθρώπινη καρδιά, ως τα πέρατα του κόσμου και τα έσχατα της ιστορίας. Ψάλλουμε, αναρίθμητες φορές, με δάκρυα χαράς στα μάτια και παλλόμενη από συγκίνηση καρδιά, τον νικηφόρο παιάνα του Πάσχα, τον πιο νικηφόρο και ενθουσιώδη παιάνα, που ακούστηκε ποτέ από ανθρώπινα χείλη: «**Χριστός Ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας και τοις εν τοις μνήμασι ζωήν χαρισάμενος**» !